

Dorinta

De Mihai Eminescu

Poezia a aparut in revista „Convorbiri literare” la 1 septembrie 1876, impreuna cu poeziile „Lacul”, „Craiasa din povesti” si „Melancolie”.

„Dorinta” apartine genului liric si este o idila clasica (o poezie de dragoste si de natura).

Titlul este exprimat prin substantivul comun format cu sufixul „inta” de la substantivul „dor” , cuvânt cu mare incarcatura afectiva.

Tema este aspiratia de implinire a iubirii ireale in mijlocul naturii.

In prima strofa intensitatea chemarii de dragoste este evidentiata de verbul „vino” la modul imperativ ; cadrul naturii ocrotitoare si misterioase unde doreste poetul sa-si traiasca fericirea este codrul cu izvorul „ Care tremura pe prund” , cu prispa de brazde si copacii aplecandu-si crengile ca un gest simplu si primitiv. Fiecare din cele trei elemente are o semnificatie aparte : codrul-simbol al permanentei vegetale sugereaza eternitatea iubirii , personificarea izvorului (prezent in fiecare din operele de dragoste ale lui Eminescu sub mai multe forme cum ar fi „apa” , „balta”) prin intermediul verbului „tremura”, epitetul metaforic „plecate (crengi)” si metafora „prispa cea de brazde” evidentiata comuniunea dintre om si natura ocrotitoare, partasa la bucuria dragostei. Imaginile vizuale se contopesc cu cele auditive pentru a reda cat mai expresiv tabloul locului ocrotitor pentru poet („Care tremura pe prund” , „crengi plecate o ascund”)

In strofa a doua ca si in celelalte poezii eminesciene de dragoste si de natura („Sara pe deal” , „Lacul” , „Craiasa din povesti”) iubirea este traita in planul visului. In asteptarea fiintei dragi , indragostitul isi imagineaza clipa mult dorita. Verbele la modul conjunctiv (sa alergi, sa cazi , sa desprind , sa rad) sugereaza

posibilitatea implinirii aspiratiei; faptul ca sunt verbe de miscare releva intensitatea sentimentelor, la fel si adjectivul „intinse” prin care se surprinde nerabdarea imbrasarilor.

In strofa a treia poezia iubirii tainice este scoasa in evidenta prin repetitia „singuri-singurei” si prin epitetul personificator „infiorate”. In parul fetei teiul isi va cerne floarea, ca o binecuvantare si ca o mangaiere a naturii vesnic tinere ca si iubirea fara de care viata ar fi lipsita de frumuseti. Forma verbala inversa „sede-vei” si cu cuvantul popular „singurei” contribuie la schitarea unei atmosfere familiare si la autenticitatea operei.

In strofa a patra intalnirea, vazuta ca un ritual, atinge emotia maxima prin gestul candid al fruntii culcate pe bratul celui drag si prin voluptatea sarutului. La nivel morfologic delicatetea apropierei este surprinsa prin adverbul „incet” iar adjectivele : „alba” si „galben”, epitete din punct de vedere stilistic subliniaza puritatea iubirii.

In strofa a cincea visul va pecetlui fericirea suprema a dragostei , cantecul sufletului fiind murmurat de izvoare si de freamatul lin al vantului. Atmosfera de intensa reveire se realizeaza prin personificare izvoarelor si a vantului, iar in ceea ce priveste universul uman prin verbul „vom visa” prin substantivul „ vis” si adjectivul „ferice”.

In ultima strofa se produce confundarea in vraja somnului, ca expresie a fericirii depline a contopirii cu natura , care este ultima secventa a poeziei. Personificare codrului prin formularea metaforica „batut de ganduri” ii intareste valoarea de simbol al eternitatii, data in aceste versuri de profunzimea meditatiei , iar repetitia „randuri-randuri” intareste ideea contopirii cu natura; aceasta este nepieitoare prin elementele ei, iar omul devine etern prin dragoste. Armonia poeziei este accentuata de structura fonica a cuvintelor , de imaginile onomatopice si de elementele de

versificatie. Se remarca frecventa vocalelor „o”, „a” si a unor cuvinte cu o muzicalitate aparte (izvorul , brazde , infiorate , tei , cant , adormind , armonia).

Din punct de vedere prozodic se remarca versul scurt, cu masura de sapte-opt silabe, ritm trohaic si rima numai intre versurile 2-4 (incrucisata) permitand citirea textului si ca distihuri. Prin aceasta particularitate a rimei, poezia „dorinta”de M.Eminescu se deosebeste de tonalitatea creatiei populare.

In concluzie imbinand cu arta motivul dorului, al visului, al codrului si al izvorului , Eminescu inchina si prin poezi „Dorinta” un imn emotionant naturii eterne si frumusetii iubirii.